

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину помісну Українську
православну церкву!

Часопис Волинської єпархії
Православної церкви України

№ 6 (223), червень 2023 р.

Свято Миколая Чудотворця в с. Борочиче. Як воно відбувалося – читайте на с. 4

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

30 червня –

мучеників Мануїла, Савела та Ісмаїла

Ці святі, рідні брати, походили зі знатного перського роду. Батько їхній був язичником, мати ж, християнка, виховала їх у твердій вірі в Спасителя.

Змужнівши, брати прийшли на військову службу. У 363 році цар послав їх для укладення мирного договору з римським імператором Юліаном Відступником. Юліан прийняв їх з належною честью і гостинністю. Але коли брати відмовилися взяти участь у язичницькому святкуванні, розгніваний самодержець, який намагався повернути свою державу назад у багатобожжя, порушив міжнародні традиції й кинув посланців чужої країни до в'язниці.

На допиті сказав їм, що, якщо вони зневажать шанованих ним богів, то не можна досягти між країнами згоди. Святі брати відповідали, що вони послані своїм царем із державним дорученням, а не для того, щоб міркувати про релігійні питання. Бачачи твердість їх-

ньої віри, імператор звелів піддати їх мукам. Християн було вбито, і тут стався землетрус, земля розверзлась і прийняла у свої надра тіла мучеників. Землетрус тривав і через два дні тіла опинилися назовні.

Однорічці з честью поховали мощі Мануїла, Савела та Ісмаїла. Вони прославилися чудотворенням.

Дізнавшись про вбивство своїх послів і що Юліан із численними військами йде проти нього, перський цар став на захист своїх володінь. У запеклій битві перси здолали греків. Юліан Відступник був убитий (за переданням, помираючи, він вигукнув: «Ти переміг мене, Назаряніне!», маючи на увазі Христа).

Через 30 років благочестивий імператор Феодосій Великий збудував у Царгороді храм на честь мучеників, а Герман, Патріарх Константинопольський, будучи ще ієромонахом, написав у пам'ять і похвалу святым братам поетичний канон.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – 91241.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ТОЙКУТ: У ВІДНОВАЛЕНІЙ ЦЕРКВІ – ЛІТУРГІЯ УКРАЇНСЬКОЮ

У парафії Покрови Пресвятої Богородиці, що в цьому селі Ковельського деканату, 18 квітня вперше служили Божественну літургію рідною мовою.

Очолив її старший декан і настоятель протоієрей Іван Бонис у Світлий вівторок. Співав хор під орудою протоієрея Василя Старевича з с. Мошана.

У храмі знаходиться ковчежець із частками мощей великомучениці Варвари та святителя Луки Кримського. Із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла привезено благодатний вогонь, доставлений в Україну з Єрусалима.

Цей Божий дім був частково знищений у Другу світову війну. Потім його використо-

ували за різними потребами, а з роками він став занепадати.

У Тойкуті селяни дуже хотіли мати свою церкву. Тож рішенням парафіяльних зборів 9 травня 2021 року створено Свято-Покровську громаду, яка об'єднує села Воля, Заріччя, Лапні та Любче. 8 липня зареєстровано статут і призначено настоятеля. Проте досі лише освячували вербу, пасхальні страви тощо. За два роки громада відремонтувала й облаштувала тимчасове приміщення для відправ (колишню церкву) і придбала начиння. Багато допомогла місцева влада та Союз українок. Нині розробляються документи на початок будівництва.

Оксана КАРНКОВСЬКА

КІЛЬКІСТЬ ВОЗЗ'ЄДНАНИХ ПАРАФІЙ ЗРОСТАЄ

Громади Святої Параскеви с. Малий Порськ Голобського округу, Святителя Петра (Могили) с. Воля-Любитівська Ковельського, Пророка Іллі с. Борочиче Горохівського, Георгія Переможця с. Седлище Старовижівського благочинь звернулися в Управління єпархії щодо зміни юрисдикції.

Парафіяни провели збори, проголосували про вихід із УПЦ (МП) та входження до Православної церкви України. Із таким рішенням представники громад звернулися до митрополита Луцького і Волинського Михаїла, який задовольнив ці прохання.

На жаль, батюшки вибір мирян не підтримали, тож тепер у цих парафіях служать інші священники.

Отож, станом на 23 травня 47 парафій (три – разом із настоятелями) приєдналися до нашої єпархії після початку повномасштабної війни Московії проти України. А з часу одержання Томосу – це 128 громад і 16 священнослужителів.

Ольга ВЕРЕМЧУК

БОРОЧИЧЕ: ПЕРШИЙ ВІЗИТ АРХІЄРЕЯ ТА ОСВЯТА ПРЕСТОЛУ

Митрополит Михаїл здійснив чин освячення престолу церкви Святителя Миколая Чудотворця у цьому селі Горохівського благочиння (Луцький р-н).

22 травня, в день особливого вшанування Божого угодника, за літургією з високопреосвященним молилися: горохівський декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель священник Андрій Андрусик, інше духовенство.

У проповіді архієрей зазначив, що цей храм тепер український і в ньому лунатиме молитва рідною мовою – за мир, воїнів, Батьківщину. До речі, слово «батьківщина» означає

«земля моїх батьків». Ми навчилися розрізняти, хто є нашим другом, а хто ворогом, що напав на нашу землю.

Тож знову звертаємося до угодника Божого Миколая, щоб за його проханнями Господь завершив війну перемогою ЗСУ. Ми віримо в це, бо, за Євангелієм, що у молитві попросимо, дасться нам. Віримо в нашу перемогу. І наскільки глибинно повіримо, настільки швидко вона настане. Мир буде тоді, коли якнайбільше у це повіримо. Не злякатися, а повірити молитовно, щоб ворог назавжди залишив нашу землю. На завершення керуючий

єпархією побажав, щоб наша молитва в цьому храмі була потужним стуком до милосердя Божого.

Архієрейськими благословенними грамотами нагороджено жертводавців та активних парафіян.

Потому владика освятив автомобіль, котрий придбали для ЗСУ.

За повідомленням панотця, цей престіл не був освячений архієреєм, а, ймовірно, тільки ієреєм. Він не має реліквій, які зазвичай кладуть при звершенні цього чину, а має напис: «з благословіння митрополита Варшавського Діонісія. 1934 р.», тобто предстоятеля

Польської автокефальної православної церкви.

Цей Божий дім зведено в стилі бароко 1757 р. Більшовики церкву закрили, а приміщення використовували за різними призначеннями, у т. ч. як музей атеїзму. На початку 90-х у храмі відновлено богослужіння. Тоді ж встановлено новий іконостас, оскільки попередній був ветхим.

У липні 2021 року громада Святителя Миколая Чудотворця возз'єдналася з Православною церквою України, полишивши МП.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ХРОНІКА

Продовження Початок на с. 2, 3

Вакін, проректор з наукової роботи кандидат історичних наук протоієрей Владислав Фульмес, інше духовенство, науковці. У слові керуючий єпархією зазначив: «Пошанування медиків є особливим, і я вважаю, що їхня велика праця медсестринства буде відігравати велику роль. Тому, що ми науково хочемо підняти планку знань і розуміння, як треба допомогти найшвидше стати всім нам у трудовий бій, у трудовий стрій».

Цього дня учасники слухали виступи науковців з України, США, Великої Британії, Польщі, Литви, Німеччини, Нідерландів та Швейцарії.

Наступного дня, 12 травня, відбулися секційні засідання. Два з них проходили у духовному виші, інші – в РЦ «Промінь». Ведучим у секціях «Медсестринство та освіта в умовах війни» й «Медицина і суспільство в період воєнного стану» був о. Владислав. Доповідачі – викладачі та студенти Академії, зокрема, медичний капелан протоієрей Назар Бабій,

кандидат географічних наук ігумен Никодим (Смілій), священник Руслан Левочко.

Про впровадження та перспективи розвитку в Україні медичного капеланства розповідав о. Назар, про надання медичної допомоги у Луцьку в XVI–XVII ст. – о. Никодим, про богословський дискурс щодо актуальних питань сучасної біоетики – о. Руслан. Про викладання християнської етики для майбутніх медсестер вела мову матінка Ірина Михалевич.

Олександр Бєбко та Анатолій Харитонов були і є воїнами світла

Відспівування захисників у кафедральному соборі Святої Трійці 12 травня очолив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

Проповідь виголосив військовий капелан протоієрей Юрій Близнюк, настоятель луцької парафії Великомучениці Катерини. Війна – це біль, кров, смерть, страх, зазначив душпастир. Наші захисники, ризикуючи своїм життям і здоров'ям, захищають Вітчизну, стримуючи агресора. Але чому вони це роблять? Заради тих, кого

люблять: своїх родин, близьких, друзів. Ісус Христос сказав, що «ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу покладе за друзів своїх» (Ін. 15:13). Цих захисників уже немає з нами, але вони поповнили ряди Небесного легіону.

Ціна перемоги дуже велика. Війна стосується не лише військових, але й тих, хто в тилу. І кожен на своєму місці має докладати зусиль, щоб наблизити її. Святі отці навчали: треба щодня жити так, ніби цей день останній. Жити в мирі з Богом, ближніми, але із совістю молитися і трудитись. Наші воїни виконали цю заповідь до останнього. Тож маємо наслідувати захисників, щоб очікувана перемога прийшла до нас якнайшвидше. Подякуймо кожному воїнові, закликав душпастир.

Солдат Бєбко Олександр Миколайович, 1980 року народження, був призваний за мобілізацією та зарахований до військової частини на посаду кулеметника.

Старший сержант Харитонов Анатолій Геннадійович, 1967 року народження, був мобілізований та зарахований на посаду командира стрілецького відділення.

Обидва захисники були лучанами, загинули 8 травня під час виконання бойового завдання неподалік Богданівки Донецької області. Похоронили героїв на Алеї почесних поховань міського кладовища, поблизу с. Гаразджа.

Провели в останню дорогу воїнів Віталія Шевчука й Тараса Михна

17 травня чин похорону в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці очолив декан протоієрей Микола Нецькар.

У скорботному слові душпастир зазначив: «Сьогодні ми прийшли до храму, щоби підтримати родини полеглих, і разом з тим заявити, що смертю нас не залякати. Не перемогли нас через те, що хтось наставив на нас зброю. Ми не боїмося тому, що захищаємо свою землю, свій край, свою родину. Тож молячись про Царство Небесне для померлих, будемо просити милосердного Бога, щоб Він допоміг нам здолати ворога».

Лучанин Шевчук Віталій Петрович, 1987 року народження, старший стрілець десант-

Продовження на с. 5

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

ОСВЯЧЕНО ХРАМ У РУДЦІ-ЧЕРВИНСЬКІЙ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив престіл і всю церкву Великомучениці Варвари в цьому селі Камінь-Каширського деканату та очолив Божественну літургію.

13 травня разом служили: декан протоієрей Володимир Мицько, настоятель священник Іван Оршуляк, інше духовенство цього та Луцького районного благочинь.

У слові високопреосвященний зазначив: коли Господь створив людину, вдихнув у неї життя – вона стала живою. Якщо вірні постій-

но моляться – значить живуть, релігійні, бо молитва – це живе спілкування із Живим Богом. Релігія – це відновлення зв'язку людини з Творцем, бо цей зв'язок було втрачено ще в Раю. Тож завдяки приходу у світ Ісуса Христа він відновлюється та укріплюється через святе причастя. За словами апостола Павла: «і вже не я живу, а живе в мені Христос» (Гал. 2:20). Якщо ми це визнаємо, то це і є відновлення первинного зв'язку Адама й Єви з Творцем. Храм Господній – це не стіни, а Тіло

Христе і благодать Божа, що на престолі, каже архієрей. Тому до церкви ми ставимось з особливою пошаною і трепетом.

Людина живе стільки, скільки дихає. І ходить до храму стільки, скільки живе і спілкується зі Всевишнім. Повинен бути постійний зв'язок із Богом, наголосив керуючий єпархією.

Черговою священникою відзнакою нагороджено душпастиря, архієрейськими благословеннями грамотами – активних парафіан.

Цей Божий дім засновано близько шести років тому як каплицю. Коли громада почала збільшуватися, постало питання про його розширення, тоді добудували вівтар. Займався спорудженням перший настоятель (нині покійний) протоієрей Олександр Лосев. Коли його не стало, роботу продовжив священник Антон Коростов. За словами теперішнього настоятеля о. Івана, зараз храм потребує ремонту.

АРХІЄРЕЙ НА УРОЧИСТОСТЯХ У ГОРОДИЩІ

Митрополит Михаїл відвідав парафію Святителя Миколая Чудотворця в цьому селі Луцького районного деканату (Боратинська СГ) з нагоди 20-ліття служіння настоятеля, 15-ліття освячення храму та престольного празника.

21 травня за Божественною літургією разом із владикою молилися настоятель протоієрей Богдан Лисак, інше духовенство благочиння. Церковними відзнаками нагороджено активних мирян.

На початку ХХ ст. в Городищі був храм,

який зруйнували 1943-го. На початку 90-х розпочато будівництво нового двоярусного Божого дому на честь Святителя Миколая Чудотворця. Тоді, у 1991-му, зареєстровано громаду. У 1992-му розпочали богослужіння в нижньому храмі; поступово будувався верхній.

1 червня 2008 р. ще тоді єпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив церкву.

Престольний празник громада відзначає 22 травня – у день перенесення мощей святителя Миколая з Мир Лікійських у Барі.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ХРОНІКА

Продовження Початок на с. 2, 3, 4

но-штурмового відділення. Загинув 8 травня під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Кременна Северодонецького району Луганської області.

Михно Тарас Валерійович, 1991 року народження, уродженець с. Оздів Луцького району. Працював учителем хореографії у Луцькій загальноосвітній школі № 20. Загинув 10 травня у м. Куп'янськ Харківської області. У нього залишилися дружина і двоє дітей.

Похоронили героїв на Алеї почесних поховань міського кладовища, неподалік с. Гарадж.

Парафія Романова передала в музей давні святині-пам'ятки

У Музеї волинської ікони відкрили виставку «Світ церковного мистецтва ХІХ–ХХ ст.», де представлено реліквії з с. Романів Луцького районного деканату.

Священник Денис Ключовський, настоятель храму Святих страсотерпців Бориса і Гліба, передав цьому закладу 12 артефактів – процесійний хрест, дев'ять хоругв та дві плащаниці. Автором найцікавіших експона-

тів є місцевий художник Володимир Шукін. У церкві Романова зберігається найбільше робіт цього митця. Він у 1920–1930 рр. оформляв іконостаси та інтер'єри для багатьох православних церков Луцька і навколишніх сіл.

Із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла вернісаж творів релігійного живопису та гапування, хоругв і плащаниць 17 травня відвідали проректор з наукової роботи Волинської православної богословської академії протоієрей Владислав Фульмес, о. Денис та студенти духовного вишу. Передаючи вітання владики, о. Владислав наголосив на необхідності співпраці церкви і музею у справі порятунку історичних пам'яток.

За словами працівника музею Людмили Карп'юк, в експозиції представлено не всі подаровані пам'ятки – два експонати потребують термінової реставрації.

Заступник директора Волинського краєзнавчого музею з наукової роботи Людмила Мірошніченко-Гусак вручила настоятелю громади Романова подяку за передачу до фондів музею групи пам'яток літургійного призначення. А душпастир подарував музеєві книгу «Правічна дорога до храму», присвячену історії церкви Святих страсотерпців Бориса і Гліба.

На заході, організованому в переддень Міжнародного дня музеїв, побували: представники влади, музейники, інші поціновувачі прекрасного. Виставка триватиме орієнтовно місяць.

Протоієрей Василь Ключак – про впровадження календарної реформи

Настоятель луцького Братського храму Воздвиження хреста Господнього взяв участь у щорічному круглому столі на тему «Типікон і сучасна богослужбова практика» в Київській православної богословської академії.

Захід провели 17 травня у двох частинах – «Календарна реформа: проблеми і перспективи» та «Парафіяльний богослужбовий устав: ідеї до формування». Наш клірик, який також є викладачем Волинської православної богословської академії та членом богословсько-літургійної комісії Священного синоду, дистанційно виступив із доповіддю «Втілення календарної реформи у Волинській єпархії на прикладі Хрестовоздвиженської церкви».

Зокрема, душпастир розповів, що його парафіяни вирішили перейти на новий стиль ще на початку Різдвяного посту (15 листопада) і мали твердий намір не повертатися до старого, не повторювати жодних свят. Звісно, цьому

передувала підготовка вірян. З ними спілкувалися, зокрема, про різницю григоріанського, юліанського і новоюліанського календарів між собою. Тож миряни знають, що новоюліанський – найбільш астрономічно досконалий.

Під час засідання дискутували про новий календар, створення богослужбового уставу, можливі скорочення у відправах, церковні свята, традиції, інше.

Типікон, або ж Устав, – це книга, що містить виклад порядку проведення всіх богослужінь річного кола.

Керуючий єпархією – учасник Міжнародної конференції у ВНУ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у Першій науково-практичній конференції «Українська історія у публічному просторі».

Відкриття заходу, започаткованого Міністерством освіти і науки України, Волинським національним університетом ім. Лесі Українки, Управлінням єпархії, Центром українсько-європейського наукового співробітництва та Куявським університетом у Влоцлавеку (Польща), відбулося 19 травня в приміщенні факультету історії, політології і нацбезпеки ВНУ.

Закінчення на с. 7

ОБОВ'ЯЗКИ ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ У ШЛЮБІ

Що говорить Біблія про правильну модель сім'ї? Бог хоче, щоб кожна людина була щасливою, і для того створив нас. Але після гріхопадіння Адама і Єви розуміння щастя в людей змінилося. Часто шукаємо його не в тому, що пропонує Господь. Він створив нас як сім'ю – чоловіка і жінку. І сім'я, як і кожна людина особисто, повинна бути щасливою.

З точки зору релігії щастя – це правильне задоволення своїх потреб. Оскільки людина складається з душі, тіла і духа, відповідно, в неї є ці потреби. Тілесні потреби – найнижчі, це те, що необхідно для тіла. Ми ще називаємо їх «матеріальні блага». Це важлива складова нашого щастя, але вони не роблять нас у повноті щасливими. Є ще душевні потреби: у спілкуванні між собою, в любові, самореалізації. А найвищі потреби – духовні: спілкуватися зі Всевишнім, вірити в Нього, служити Йому, поклонятися Йому. І коли людина задовольняє духовні потреби, коли Бог у неї на першому місці, то все – на своєму місці, тоді приходять повнота щастя. Тоді вона правильно задовольняє свої душевні потреби, правильно реалізує себе, правильно спілкується. І правильно задовольняє свої тілесні потреби.

З точки зору християнства сім'я в ідеалі повинна наближатися до стану домашньої церкви, де чоловік – як священник для неї, дружина – диякониса, тобто помічниця його, діти – народ Божий, які треба привести до Бога.

В основі щасливої сім'ї лежить правильне розуміння і дотримання головної заповіді – заповіді любові. В сучасному світі дещо викривлено сприймається поняття любові, вона прирівнюється до поняття «подобається». Мені подобається, мені добре з цією людиною – «я люблю цю людину». Але коли не добре – вже «не люблю». Насправді любов Божа, якою Творець любить нас, якою нам заповідає любити один одного, – це допомога одне одному, піклування, служіння, жертвність. Те, що ти готовий віддати людині, яку любиш. Не отримати від неї, а віддати. І коли саме так розуміємо любов, а головне, здійснюємо в своєму сімейному житті, – піклуємося, дбаємо, тоді вона робить щасливою сім'ю. Один богослов сказав: «Любов вимірюється в літрах твоєї крові, яку готовий віддати за людину, котру любиш».

Тому щаслива сім'я – та, яка побудована на вірі, благочесті, християнському житті, яке проявляється в молитвах – домашніх, церковних, яка проявляється в читанні Євангелія, вивченні його, намаганні дотримуватися його заповідей. Проявляється духовне життя в регулярній сповіді та причасті, а найголовніше – в житті по заповідях.

Хто має першим просити прощення? Першим має просити прощення той, хто мудріший у цей час. Може просити той, хто скривдив, а може і скривджений, бо в сімейному житті конфлікти неминучі, оскільки ми грішні люди. Після гріхопадіння перших людей ми успадкували схильність до гріха. Поміляємося, постійно проявляємо слабкість. Відповідно, між нами виникають суперечки, вони неминучі. Але важливо, як ставимося до них, яку робимо профілактику конфліктів і як із них виходимо. Дуже важливо, щоби конфлікти не переходили в заданені образи, не переходили у сварки, коли не розмовляють місяцями. Апостол Павло говорить: «Гнівайтесь, та не грішіть, – сонце нехай не заходить у вашому гніві» (Еф. 4:26). Тобто Господь допускає, що ми можемо гніватися, можемо сперечатися. Але потрібно швидко миритися, «щоб сонце не зайшло до вечора».

Профілактикою конфліктів є проговорювати свої проблеми, не терпіти, а висловлювати: «мені не подобається те і те». Обговорити разом уволу, обговорити делікатно. Тоді буде краще взаєморозуміння. А коли вже трапляються якісь перепади настрою чи різні погляди на певні питання, важливо пробачати і просити пробачення. Старатися пошвидше миритися: чи ти скривджений, чи ти скривдив – миритися пошвидше!

Як прощати? Коли людина живе духовним життям, вона замислюється над своїми гріхами. Замислюється, які гріхи в собі має виправити. Виправляю гріхи свої, не гріхи своєї дружини, чи чоловіка, чи дітей, а свої. Відповідно, розуміє людина, чого сама потребує. Постійно потребує прощення від Бога і від людей, і тому легше прощати, бо сам розумієш, що ти теж потребуєш цього часто. Розумієш, що ворог наш – не половинка наша в сім'ї, не діти, а диявол. Розумієш, що образа шкодить самому ображеному. Людина, яка образила, може і не зауважити цього, але коли ображаєшся!... Що таке образи? Це затамований гнів. А Господь каже: «Прощайте».

Хоча «прощати» – не означає «дозволяти себе кривдити». Це зовсім не означає цього! Тре-

ба себе, якщо кривдять, захищати в делікатному законному порядку. Але прощення – це така внутрішня дія, яка забирає з нашого серця гнів і нашими вольовими зусиллями, і молитвою до Бога.

Обов'язки кожного з подружжя. Коли вінчають пару, читають слова з Нового Завіту (Еф. 4:23–25), що союз чоловіка і жінки подібний до союзу Христа й церкви. І за таким прикладом Господь настановляє нас, щоби жінка слухалася свого чоловіка, як слухається церква Христа, а чоловік – любив свою дружину.

Тому є розподілення обов'язків у сім'ї. Творець настановив чоловіка главою сім'ї як сильнішу статтю. Глава сім'ї має відповідальність за все, що відбувається в ній. Жінка ж його помічниця. Але керування чоловіка в сім'ї не передбачає якийсь деспотизм, якусь абсолютну владу, кривдження дружини – боронь Боже! А жінка повинна боюватися образити свого чоловіка. Муж повинен жертвовно любити жону (Еф. 5:33), тобто піклуватися, дбати про неї, в усьому їй допомагати.

Чоловік як глава сім'ї забезпечує сім'ю. В першу чергу, веде її до Бога, своїм словом і своїм прикладом забезпечує її, годує, охороняє. Чоловік – це воїн із давніх часів, а жінка слухається його, допомагає йому, виховує дітей. Хоча і чоловік бере велику участь у їх вихованні.

Повинна бути взаємодопомога в сім'ї. Є правда, але любов – вище права. Чоловік повинен дружині допомагати і все найважче брати на себе. Якщо сім'я живе в селі – ясно, там чітко розподілення фізичної праці. Коли живемо в місті, то немає настільки чіткого розподілу. Але в усьому чоловік і дружина допомагають одне одному. Апостол Павло говорить: «Випереджайте один одного пошаною!» (Рим. 12:10). Тож є певні обов'язки, але повинна бути взаємодопомога. І керуватися ми повинні любов'ю, турботою один про одного.

**Протоієрей Андрій РОТЧЕНКОВ,
настоятель луцької парафії Мучениць
Віри, Надії, Любові та Софії**

«НА ВСЕ ВОЛЯ БОЖА», «ЯК БОГ ДАСТЬ». А ЩО ЗА ФРАЗАМИ?

У цьому в передачі «Духовна абетка» на «12 каналі» допомагав розібратися настоятель луцької парафії Введення у храм Пресвятої Богородиці протоієрей Віктор Михалевич.

Священник пояснює: говорячи «на все воля Божа», часто людина уникає відповідальності, перекладаючи на Всевишнього те, що має зробити сама. «Мистецтво християнина – розрізнити, в чому воля Божа, як узгодити свою волю з Божою... Воля Божа – це найкраще, що задумане Творцем, але до цього треба дорости», – зазначає панотець.

Він також пояснив, чому буває так, що християнин ходить до храму на всі служби, а в житті – глибоко нещасний. «Сумніваюся, що така людина віруюча. Швидше вона «релігійна», яка грає свою гру, навіть відвідує храм Божий, стоячи на молитві. Віруюча ж людина якимсь чином торкається Божої благодаті й починає жити

зсередини. Появляється Божий мир, благодать зсередини... Людина, яка відвідує храм і нарікає,

що нещасна, щось робить неправильно. Як казав апостол Яків, прохають лише на зле, на свою

гординю... І чим більше дай, тим більше шкоди це зробить такій людині».

Священник пояснив, що таке християнська смиренність і терпеливість: «Терпеливість – це присутність Бога, благодать. Наскільки у мені є Бог, настільки у мені є здатності терпіти правильно, тобто спонукати до змін, з миром реагувати на обставини життя. А є людина незріла: наприклад, дружина терпить неправильну поведінку чоловіка, бо начебто Бог казав терпіти. Бог не казав терпіти. Оці «терпили»... Богові неугодні. Вони бояться змін, бояться ставити запитання: «Навіщо ти так поводишся зі мною, хто я для тебе?» У житті такої людини тільки сварки, нещастя, сльози. Християнська терпеливість – це плід Святого Духа, і його треба набути. Людина, наповнена Богом, уміє зробити крок назад, нічого не доказуючи», – запевняє о. Віктор.

НЕМАЄ «ПЛАТИ ЗА ЦЕРКОВНІ ПОСЛУГИ»

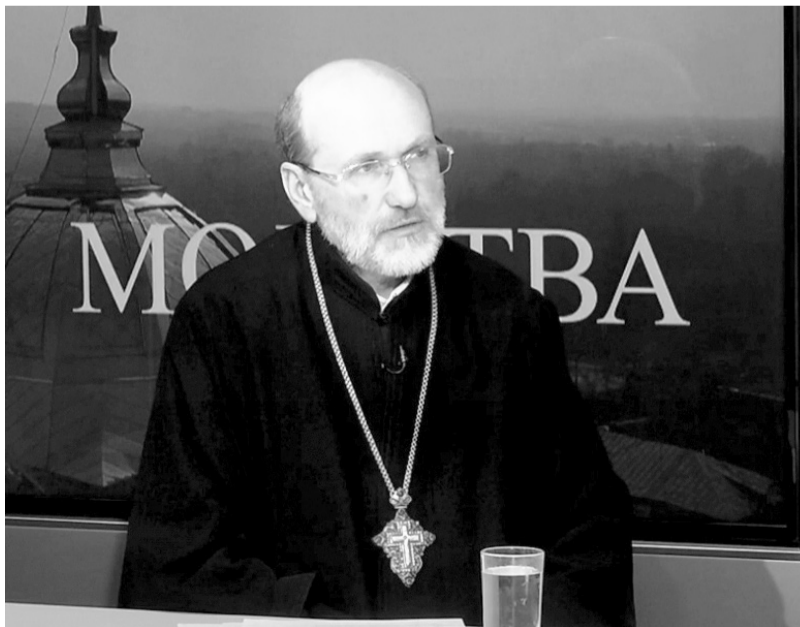
Пояснював, відповідав на це й дотичні запитання голова інформаційно-видавничого центру епархії протоієрей Віталій Собко у черговому випуску «Духовної абетки» в ефірі «12 каналу».

Він одразу ж зазначив, що ця тема багатьом священнослужителям є «незручною». Адже навколо цього побутує багато стереотипних суджень. Тому його головне завдання – розповісти, звідки береться у людей негатив, спокуси, неприємні думки, а також сформулювати правильний погляд щодо складання пожертви Богам.

«Якщо ми насправді любимо Господа, Його храм, духовних служителів, наша любов буде якось проявлятися. У Євангелії від Іоана Богослова сказано: «Так Бог полюбив світ, що дав Сина Свого єдиного, щоб кожен, хто вірить у Нього, не загинув, а мав життя вічне». Тобто найвища жертва Бога людству – Його Син, аби світ мав можливість зцілитися цією жертвою, цією любов'ю», – розповідає священник.

Він навів приклад турботи чоловіка й дружини одне про одне та своїх дітей. Про подарунки, які вони роблять, віддають своє тепло і любов, спільно проводять час, і це, вважає душпастир, теж є жертвою в ім'я любові до ближнього. А любов – це і є Бог, прояв дієвої любові – це і є жертва Богам.

«З любові має виникати бажання жертвувати, дарувати себе. Треба розуміти, що підтримка храму – це не тільки порив душі у певний момент, це дійсно обов'язок, це те, що потрібно робити, як, наприклад, виконувати домашні сімейні обов'язки. Є люди, які вважають, що жодної матеріальної діяльності не повинно бути у храмі. Все має бути добровільно, на

«плата за послугу» згідно з «тарифом», а тільки жертва Богам, на храм, жертва з любові до Спасителя і Його церкви, підкреслив о. Віталій.

Олена МАЮК

